

ním, v němž v poslední době jsou páčány četné útoky proti právním statkům chráněným zákonem na ochranu republiky, zejména proti ustanovením § 2 a § 17 cit. zák., takže občanstvo je těmito trestními činy zneklidněno, a že také jednání ml. syna stěžovatelova, které zavedlo příčinu k jeho trestnímu a kárnému stíhání, došlo ve známost široké veřejnosti, neboť bylo v novinách, zvláště v novinách pohraničního kraje »J. stráž« přetřásáno, právem uznal vrchní soud, že za těchto okolností byla otřesena důvěra občanstva ve správné vykonávání soudnictví se strany stěžovatele. Tento názor je pak potvrzen i připomínkou okresního úřadu.

Nejvyšší soud má proto za to, že se vrchní soud nemýlil, když vyslovil, že setrvání stěžovatele na jeho dosavadním služebním místě by bylo za těchto uvedených okolností na újmu výkonu soudnictví. Proto byla stížnost jako neodůvodněná zamítnuta.

Čís. 227 dis.

Nesnáší se se ctí a vážností stavu, by advokát zval svědky, jichž výslech u soudu navrhuje, do kanceláře a jednal s nimi o věci, o níž měli vypovídati, třebaže se tak nedělo k vůli působení na výpověď; by si předvolal klienta jiného advokáta do kanceláře, vyjednával s ním za zády jeho právního zástupce a žádal ho, by o jednání tom svému zástupci nic neříkal; by si vyžádal od tohoto právního zástupce o jednání tom pravdě plně neodpovídající vyjádření a použil ho ke své obhajobě před výborem komory, ač mu bylo dáno jen k soukromé potřebě; by uváděl ve svědecké výpovědi bez věcného důvodu o jiném advokátovi, že mu soudy nevěří a že věřily spíše trestanému podvodníkovi.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Ds II 12/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu ze dne 25. června 1932, jímž byl uznán vinným přestupkem zlehčení sti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Neodůvodněna je výtká neshody kárného nálezu s odkazovacím usnesením. Vynechává-li kárný nálezu větu odkazovacího usnesení »aby s nimi (t. j. svědky) ve věci před hlavním přelíčením pojednal«, nenastala potřeba osvobození obviněného, protože čin zůstal týž, totiž zvaní svědků před hlavním přelíčením a jednání s některými o věci. Zejména nezakládá tato okolnost zmatek nálezu.

Byl-li obviněný odsouzen proto, že zval do kanceláře svědky vedené v trestní věci, v níž zastupoval soukromého obžalobce D-a a že s některými z nich jednal, neklade se mu tím ještě vůbec za vinu, že chtěl na jejich výpověď působiti. Již pouhé zvaní svědků a jednání

s nimi, ať jakéhokoli obsahu, může zavdati příčinu k dojmu u odpůrce i soudu, že svědci mohli býti připravováni na výpověď jednostranně. Taková příprava, pokud nejde jen o sjednání správné informace, o niž tu nešlo, nespadá pod oprávnění daná advokátu § 9 adv. řádu, nesnáší se s pojetím advokáta jako pomocníka soudu v hledání pravdy a proto se nesnáší se ctí a vážností stavu propůjčovati se k takovým neobvyklým a podezřelým cestám pro hájení zájmů klienta. Názor odvolatelův, že závadným v kárném smyslu by bylo zvaní svědků k jednání teprve, děje-li se tak k vůli působení na výpověď, není správný. Takové působení na výpověď mohlo by případně přijíti v úvahu v jiném směru.

Marně se odvolatel snaží ospravedlniti svůj postup při jednání s obviněným P-em tím, že jej Dr. H. zmocnil k jednání s P-em, vyhradiv si předložení konečné dohody, a marně vytýká, že měl v tom směru býti slyšen svědek D. Jednak se obviněný ani v podání na trestní soud ani ve své svědecké výpovědi před trestním soudem o takovém zmocnění nezmínil, jednak závadnost jeho jednání je hlavně v tom, že přemlouval P-a, by o jednání Dr. H-ému nic neříkal a tak se snažil je před Dr. H-ým utajiti. Z toho nutno usuzovati, že si obviněný závadnosti svého postupu, i kdyby byl k jednání Dr. H-ým zmocněn, byl vědom a že se zmocnění nevztahovalo na přemlouvání k doznání cizoložstva. Takový postup nesnáší se se ctí a vážností stavu, zejména když trestní soud ono doznání ani nepovažoval za opravdové, nýbrž za následek nouze doznávajícího a zabýval se tím, zda doznání stalo se svobodně a nevynuceně.

Nejvyšší soud sdílí také názor kárné rady, že se nesrovnává se ctí a vážností stavu, když si obviněný vyžádal pravdě plně neodpovídající vyjádření od Dr. H-ého, že tomuto není nic známo o tom, že obviněný lákal Rudolfa P-a k sobě do kanceláře, by s ním za jeho zády jednal a že Rudolf P. mu v tom směru stížnosti nepřednesl — a že tohoto vyjádření použil ke své obhajobě před výborem komory, ač mu bylo dáno jen k soukromé potřebě. Vždyť podle seznamu Dr. H-ého týž vytkl obviněnému závadnost postupu a ten musil tedy věděti, že osvědčení neodpovídá pravdě. Lze připustiti, že obviněný nebyl povinen udati pravdu jako obviněný v kárném řízení — ale něco jiného je vyžádání si osvědčení nepravdy pro soukromé účely a použití jeho k obhajobě. Ani na tom nezáleží, zda Dr. H. věděl nebo musil věděti, že obviněný použije jeho vyjádření k obhajobě. Nedovolenost a závadnost spočívá ve vyžádání osvědčení nepravdy od advokáta a to vědomě.

Nepotřebuje bližšího odůvodnění, že takové jednání obviněného, jakmile se dostalo k vědomosti třetím osobám, je s to čest a vážnost stavu ohroziti. Vždyť si D-ová stěžovala do tohoto počínání u kárné rady, když její stížnost k advokátní komoře neměla úspěchu, a obviněný nemůže prohlašovati za jednání čestné a stavu důstojné, vyžádati si osvědčení nepravdy, když stav advokátní má býti pomocníkem soudu v hledání pravdy. Zda Dr. H. jednal správně, není předmětem tohoto řízení.

Proti odsouzení obviněného proto, že vyslýchán jako svědek u soudu, uvedl o Dr. G-ovi, že mu ostravské soudy nevěří a věřily spíše trestnému podvodníkovi K-ovi, namítá obviněný v odvolání, že kárná rada má mylně za to, že tyto okolnosti nesouvisely s okolnostmi, o nichž měl jako svědek vypovídati. Že to co obviněný jako svědek o Dru G-ovi uvedl, je snižující charakteristikou advokáta a je urážlivé, je nepochybné. Trestní vyšetřování proti Bedřišce D-ové, v němž obviněný vypovídal jako svědek, bylo zavedeno proto, že D-ová jako svědkyně v rozporu s pravdou udala, že podala stížnost k advokátní komoře koncem roku 1928 sama, že tato stížnost nebyla psána na stroji v kanceláři Dr. G-a, že ji sepsala sama a na stroji opsal její bratr. Dr. G. přiznal, že ona stížnost byla psána na stroji v jeho kanceláři a že ji podal on. Nebylo tedy pro odvolatele příčiny, by se vyslovoval o věrohodnosti Dr. G-a v tomto směru nebo i v jiných směrech. Pro podezřívání Dr. G-a z návodu D-ové ke křivému svědectví odvolatel při svém výslechu svědeckém nic věcného neuvedl a neměl tedy důvodu k uvádění okolností svědčících pro nevěrohodnost Dr. G-a. Když však bez věcného důvodu obviněný ve své výpovědi uváděl svrchu zmíněné okolnosti o nevěrohodnosti Dr. G-a, učinil to zřejmě proto, by Dr. G-a snížil beze všeho důvodu. Při tom nevystupoval jako advokát D-ův. Ostatně by mu ani jako advokátu nebylo dovoleno, by nevěcně a bez příčiny Dr. G-a pohaněl. Ani na tom pro kárné řízení nezáleží, zda tvrzení obviněného o Dr. G-ovi odpovídalo pravdě. Tu rozhoduje jen, zda svou výpověď svědeckou snížil čest a vážnost stavu a zda měl k tomu důvod v předmětu svého výslechu. Neměl-li takového důvodu, bylo jeho stavovskou povinností nedotýkat se cti stavovského kolegy. Není ani správné, že obviněný se jen hájil proti obvinění z návodu ke křivému svědectví. Vždyť v řízení trestním nebyl vyslýchán jako obviněný a nepotřeboval svou svědeckou výpověď takové podezření vyvracet. Výtku nedostatku potřebné obžaloby v bodu 3 a 4 kárného nálezu je vyvrácena obsahem odkazovacího usnesení. Odvolatel mylně má za to, že nebyla řešena subjektivní stránka jeho viny, t. j. zjišťováno vědomí, že zlehčuje čest a vážnost stavu. Tu stačí sama nedbalost byť i neuvědomělá a ta je zjištěným skutkovým stavem opodstatněna. Proto není odvolání do viny opodstatněno.

Čís. 228 dis.

Ke skutkové podstatě podvojného zastupování ve smyslu § 10 adv. ř. stačí převzetí zastupování v s o u v í s l é věci proti dřívějšímu mandantu; není třeba, by šlo o tutéž věc.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Ds II 13/32.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze 24.